'देववीतये' देवानां भक्षणाय, 'नः' अस्माकं, 'स्वधर्म्मं' कुलोचितं यागाद्यनुष्ठानरूपं धर्म्मं, 'धेहि' सम्पादय। कीदृशं, 'श्रेष्ठं' अतिप्रशस्तं, अतएव 'वार्य्यं' सर्व्वैर्वरणीयं॥

अथ चतुर्थीमृचमाह। "तुभ्यं स्तोका घृतश्च्युतः। अग्ने विप्राय सन्त्य। ऋषि श्रेष्ठः समिध्यसे। यज्ञस्य प्राविता भव" इति। सन्तिर्दानं तामर्हतीति सन्त्यः। हे 'सन्त्य' फलदानकुशल, अग्ने 'विप्राय' मेधाविने, 'तुभ्यं' त्वदर्थं, 'स्तोकाः' विन्दवः, 'घृतश्च्युतः' घृतस्राविणः, वर्त्तन्ते। त्वमपि 'ऋषिः' मन्त्रद्रष्टा, 'श्रेष्ठः' प्रशस्यतमश्च, अस्माभिः 'समिध्यसे'। अतो 'यज्ञस्य', अस्मदीयस्य, 'प्राविता' प्रकर्षेण रक्षिता, 'भव'॥

अथ पञ्चमीमृचमाह। "तुभ्यं स्रोतन्त्यध्रिगो शचीवः। स्तोकासो अग्ने मेदसो घृतस्य। कविशस्तो बृहता भानुनागाः। हव्या जुषस्व मेधिर" इति। हे 'अध्रिगो' आदृतरस्मे, हे 'शचीवः' शक्तिमन्, 'अग्ने', 'मेदसः' वपायाः, सम्बन्धिनो 'घृतस्य', 'स्तोकासः' विन्दवः, 'तुभ्यं' त्वदर्थं, 'स्रोतन्ति' चरन्ति। त्वञ्च 'कविशस्तः' विद्वद्भिर्ऋत्विग्भिः स्तुतः, सन् 'बृहता भानुना' महता तेजसा युक्तः, 'आगाः' आगच्छ। हे 'मेधिर' यज्ञयोग्य, 'हव्या जुषस्व' अस्मदीयानि हवींषि जुषस्व॥

अथ षष्ठीमृचमाह। "ओजिष्ठन्ते मध्यतो मेद उद्धृतं। प्र ते वयं ददामहे। स्रोतन्ति ते वसो स्तोका अधित्वचि। प्रतीतां देवशो विहि" इति। हे अग्ने, 'ते' त्वदर्थं, 'ओजिष्ठं' बलवत्तमं, 'मेदः' वपारूपं, 'मध्यतः' पशोर्मध्यभागात्, 'उद्धृतं' उत्कृष्य